

Te caut copilărie...

Eugenia Calancea

Atârnă plăcut salcia pe-a lacului maluri,
dar plânge frunza atunci când vin valuri,
iar eu mă plimb singură uitându-mă la-ntinsa apă
și-un dor nebun de copilăria mea m-adapă.

Văd o pasare ce cântă, iar privirea mea învie
m-am uitat duios și-aș vrea ca ea să știe,
că sufletul e-ntunecat de dorul copilăriei,
iar frunzele-mi șoptesc deasupra pălăriei.

Am rămas singură pe margine de seară
și văd un fluture cu aripi că vine să mă ceară,
se-așează lângă mine, se scutură-n țărână,
radiind iubire și-ar vrea de mână să mă țină.

Linștea apusului aduce coloritul în zare,
la căsuța pescărească se-aprinde o lumânare,
ce stă aprinsă până ce luna pe cer apare,
iar stelele lucitoare stau să iasă pe răcoare.

Se-aprinde-o stea argintie și pentru mine,
apoi pleoapele-nchid cu gândul tot la tine,
stau între crengile lăsate cu gândul să te strig,
iar frunzele m-acoperă ca să nu mor de frig.

Vin luceferi și-mi arată copilăria toată,
iar căleștile cu zâne se rotesc în cer pe-o roată,
carul mare le primește acum în noapte
și-adorm cu versuri rostite de tine-n șoapte.